

NOG WAT VERGETEN!

DOOR
HERMANNA.

Met hun vijven stormden ze de hooge stoep op. Drie grepen er tegelijk naar de bel.

„Blijf er af; ik was er 't eerst!” zoo klonk een vroolijke jongensstem boven 't gelach en gegichel uit. Met een forschen ruk haalde Ko de schel over.

„Nu weet Oma meteen dat wij er zijn!” riep Mies en begon vast haar mantel uit te trekken.

Met een luid „hoera” werd oude Neel, die open deed, begroet. Ze drongen mekaar voorbij, de deur in, gooiden jassen en mantels af....

„Sst”, deed Toos met den vinger aan de lippen, „we moeten heel stil doen”, — en ze liep op haar teenen de gang door naar de huis-

kamer. „Jullie ook zachtjes loopen en niets zeggen!”

Toen klopte ze aan, o, zoo'n voorzichtig, bescheiden klopje! De jongens proestten gesmoord in de achterhoede.

„Neen, neen, jullie foppen mij niet!” riep Oma van binnen. „Komt er maar gauw in, allemaal! Dacht je dat ik die wilde bende niet 't huis in had hooren stormen?”

Gezellig zat Oma daar in de ruime huiskamer met de ouderwetsche groote meubelen. 't Theeblad stond voor haar, een trommeltje koekjes er naast, en op 't buffet prijkte veelbelovend de kolossale, gebloemde melkketel met kopjes en schoteltjes, waarop je dezelfde aardige rose bloemetjes en groene blaadjes zag.

Ze schikten nu allen om de tafel: Ko, Toos, Mies, Jan en Fransje.

„Hè, zoo knus hier bij u, Oma”, zei Mies en keek opgetogen rond naar de leuke ouderwetsche beeldjes — een herder en een herderinnetje — op den schoorsteenmantel, de Friesche klok met 't stijf bewerkte kledje er over, 't koperen goedje langs den muur: oude vuurpotjes, een snuiter, een domper, comfoortje, ja, wat was 't niet allemaal dat Oma daar op die planken had staan. Liefkoozend streek zij even langs 't hout van de theestoof, naast Oma. „Toch veel echter dan een spiritusstel”, vond ze, „dat geeft je zoo'n jachterig idee; 't water kookt dadelijk over als je niet oppast, maar hier pruttelt het zoo gezellig en rustig in den ketel, alsof niemand ooit haast behoefde te hebben.”

„Mies is weer in een mijmerstemming”, spotte Ko; „ze heeft laatst ook een vers....”

„Och jongen, houd je stil; 'r is niks van aan”, zoo stoof Mies op, maar Ko liet zich niet uit het veld slaan en vervolgde zijn zin: „een vers op u en uw huiskamer gemaakt, Oma!”

Mies werd vuurrood; de tranen sprongen haar in de oogen.

„'t Was geen vers, Oma, 't was.... 't was....”

„Een herinnering aan een avondje bij Oma, denk ik”, zei de oude dame en knikte haar vriendelijk toe. „Kom, Janneman,

presenteer jij eens 't kringetje rond.”

„Ha, schuimpjes!” riep Jan en keek met begeerigen blik in het trommeltje. „Dat is een lekkere, met amandels er op, zeg!”

„Blijf 'r af, jô: niet met je vingers er aan!”

„Dat doe ik ook niet, ik wijs maar.”

Jan ging rond, maar hield zijn uitverkoren schuimpje onafgewend

in het oog; zoo'n dikke amandel zat er op geen der andere.

Hij slaakte een zucht van verlichting toen 't eindelijk zijn beurt was. Met een handigen greep maakte hij er zich meester van.

„Zoo'n lekkerbek”, zei Toos.

„Zoo'n schrok, hij propt 't er in", riep Ko, „net alsof hij bang is dat wij 't hem nog zullen afpakken!"

Jan stak zijn tong tegen hen uit, nadat hij het laatste kruimeltje had doorgeslikt.

„Er zit nog roze suiker op je tong."

„Nou, wat zou dat? Er is nog een zoo'n rose'tje in de trommel, Oma."

„Zoo", zei Oma, alsof ze niet begreep waar Jan heen wou, en toen gingen ze bedenken wat voor spelletjes er gespeeld zouden worden.

„Natuurlijk 't eerst „torentje bouwen", zei Ko, en allen lachten, want kon je je wel een avondje bij Oma, voorstellen, zonder dat dit oude spelletje uit Oma's jeugd werd gespeeld?

„Heeft u pepernoten?" vroeg Toos, maar dit was eigenlijk een overbodige vraag.

Triomfantelijk tikte Oma op een groote bus, die bij haar stoel stond.

„En dobbelsteenen?" vroeg Fransje, die ook een duit in 't zakje wou doen.

„Ik zal ze verdeelen! Neen Jan, blijf er af. Allemaal gelijk op beginnen".

Handig redderde Toos en zorgde er voor dat ieder evenveel pepernoten kreeg. Toen hielp ze kleinen Frans met zijn toren. Eén pepernoot bovenaan: dat was de spits. Daaronder twee, dan drie en zoo door tot een rij van zes toe. Dat was de stevige muur, waar de heele toren op rustte.

Zoo gauw ieder zoo ver was, begon het spel.

Frans mocht 't eerst gooien, omdat hij de jongste was, zei Oma.

„Vier!" Mooi. Nu mocht hij zijn rij van vier uit den toren nemen.

Nog eens. „Vijf!"

„Prachtig", prees Toos; weer zoo'n dikke rij. Nog eens, Frans."

„Een!"

„Nu is de spits van je toren."

Juichend gooide Frans en woest vloog de steen door zijn pepernoten.

„Weer vijf!"

„Neen, je moet bedaard gooien." Toos lei zijn toren goed.

„Vijf! O, die is al weg; dan mag je nu niet meer. Wie volgt”.

Dat was Ko. Hij gooide tweemaal 't zelfde en was er dus al dadelijk af.

Toen kwam Jan.

Allen keken met aandacht, want Jan gooide altijd verbazend gelukkig. Eens had hij zijn toren achter elkaar uitgegooid en nog een heel stuk van dien van zijn buur. Dat mocht je als je met je eigen toren klaar was.

Maar dezen keer deed Jan het bescheiden. Een paar van de bovenste rijen kreeg hij; meer niet.

„Je dikke rijen blijven voor mij over!” riep Ko plagend. „Wacht maar, straks gooi ik den mijnen in eens uit en begin dan met jouw zes!”

Oma deed natuurlijk ook mee en was er evengoed „in” als de kinderen.

Mies was vanavond aan de winnende hand, maar Jan kon zijn ouden roem maar niet handhaven. Zijn gooien bleven allemaal laag en de anderen gingen met den buit strijken. Dit was hij niet gewend; 't maakte hem korzelig. Hij kon heelemaal niet tegen verlies.

Oma gaf Ko stil een wenk dat hij er hem niet mee moest plagen.

„Nog één rondje en dan 's wat anders”, stelde zij voor.

Neel kwam den ketel vullen en bracht heerlijke bollebuisjes binnen.

„Mies, wil jij eens inschenken? We zullen ons eerst maar eens wat versterken; wat zeg jij, Jan? Ik geloof dat die bollebuisjes jou wel toelachen.”

„Hij heeft al vier schuimpjes op!” riep Fransje.

Jan kreeg een kleur. Er was driemaal gepresenteerd, maar den laatsten keer had hij er stilletjes twee tegelijk genomen; hij meende echter, dat niemand 't gezien had.

Gelukkig letten de anderen niet op Fransjes woorden. Allen keken er vol spanning naar, hoe Mies er dat wel af

zou brengen met dien zwaren, grooten ketel.

„Nu nog ons beloofde rondje”, zei Toos toen de schoteltjes leeg waren. „Mag Jan beginnen, Oma?”

Met nieuwen lust werden de torens weer opgebouwd.

Nu had Jan meer geluk. Hij werd er druk van en zat geen oogenblik stil.

De anderen gooiden óók mooi.

Op 't laatst werd het spannend. Enkel Ko's „zes” was van al de torens overgebleven. Beurt om beurt gooiden ze. Mis hoor, allemaal andere cijfers.

Dat gaf een pret van belang.

„Wie 'm wint krijgt den pot tot belooning”, zei Oma, die wel wist dat ze thuis toch de pepernoten weer zouden verdeelen.

„Is de zes er nog wel op?” vroeg Frans en bekeek den steen, die maar niet zes oogen wou laten zien, van alle kanten.

Jan nam den anderen in de hand. Om niet telkens op elkaar te moeten wachten, hadden ze twee steenen in 't gebruik.

„Vooruit,” riep Ko, wiens beurt het was; „geef me den steen!”

Jan stiet Fransje met zijn vrije hand aan — de ander hield hij onder de tafel — „toe jô, 't is nog lang niet jouw beurt; geef op!”

Niemand bemerkte in 't vuur van het spel, dat ze nu met hun vijven maar één steen hadden.

Daar was 't weer aan Jan toe. Hij aarzelde even en er trok een vreemde schaduw over zijn gezicht.

„Hij durft niet!” riep Ko en lachte.

Schrikte Jan of leek 't maar zoo?

„Toe nu”, zei Toos ongeduldig.

Jan gooide.

Allen tuurden op de tafel.

„Laat 's kijken!”

„Gauw, doe je hand weg!” „Zes!” „Hoera, hij heeft 'm! Zes!”

Toen volgde er een geschreeuw en geroep van: „lang zal hij leven; hiep, hiep, hoera!” dat Oma haar ooren toehield en hun

medelijden inriep met haar oude hoofd. Maar ze waren haast niet tot bedaren te brengen.

Alleen Jan was stil; hij lachte wat gedwongen toen hij de pepernoten — zijn winst — in den grooten, papieren zak deed, dien Oma al had klaargelegd.

Den heelen verderen avond kwam hij niet weer op streek. Wel deed hij gewoon mee met het tramspel, 't bloemenkwartet en op 't eind met „wat zeg je van mijn vriend”, — hij lachte en praatte, maar toch was er iets in Jan, dat anders was dan anders. Oma keek hem ongemerkt eens aan, maar zei niets.

„Hè, wat is die avond weer omgevlogen”, riep Mies toen de bel ging en Jaantje hen kwam halen. „Er moest heel geen eind aan zoo'n prettig avondje komen”.

„Ja, ja”, riepen de anderen, maar Jan hield zich stil.

Heel geen eind aan den avond? O neen, dat wou hij niet graag, nu niet!

Onstuimig kusten zij Oma goedennacht.

„Hartelijk bedankt voor den heerlijken avond”, klonk het met allerlei variaties.

Jan zei 't ook toen het zijn beurt was, of liever: hij prevelde zoo wat, waar Oma 't maar uit op moest maken.

Toen vlogen ze weg, de lange gang door, stoeiend en lawaaierend met Neel en Jaantje.

Bons! Met een harden slag viel de voordeur dicht.

Die slag deed Jan opschrikken. Nú was er niets meer aan te doen.

Omdat het donker was, zag niemand 't dat hij een kleur kreeg. Vreemd stond hij even stil — zou hij nog terugloopen? — Och wel neen — — en toch — zoo mocht, zoo kon hij niet naar huis gaan. — —

Jan zag naar boven. De anderen meenden, dat hij naar de sterren keek; hij was immers nooit zoo laat op straat. Maar dat was niet zoo: Jan zocht hulp bij God en 't was wel echt een gebedje dat hij in dat oogenblik opzond, al bewoog hij er zelfs zijn lippen niet bij. —

„Loopen jullie maar door”, zei hij toen gejaagd tegen de anderen; „ik moet nog even terug”.

— — — — —
„'t Is zonde”, mompelde oude Neel, toen — net zat ze weer

gemakkelijk met haar voeten op de stoof — de bel met een ruk werd overgehaald; „nu kan ik weer de reis aanvaarden. Bepaald één, die voor de variatie 's wat vergeten heeft”.

Ze slofte de gang door en wierp bespiedende blikken naar alle kanten of ze soms ook een das of een zakdoek zag liggen.

Neen, er was niets.

Neeltje deed voorzichtig de voordeur open; je kon nooit 's weten of ze haar soms een poets wilden bakken. —

Daar stond Jan.

Neel keek alsof ze 't toch nog niet vertrouwde. Jan kon wel opgestookt zijn door Ko; wie weet of die niet ginds stond en zoo meteen ook te voorschijn kwam.

Ongewoon bedaard liep Jan haar evenwel voorbij.

„Dus tòch wat vergeten”, mompelde Neel; „die kinders óók; onbedachtzaam dat ze zijn! En een oud mensch moet er maar voor opstaan, uit d'r stoel”.

Pruttelend deed ze de deur dicht.

Jan ging de huiskamer in.

Oma stond met den rug naar hem toe aan 't buffet kopjes te wasschen.

„Oma!” — 't Klonk fluisterend, smeekend.

Oma keek om en haar gezicht verhelderde.

„Jan, mijn lieve jongen!”

„Nee Oma, dat ben ik niet”.

Jan kwam nu vlak bij haar staan.

„Ik — ik — 'k heb valsch gedaan Oma, met den dobbelsteen; 'k had de zes naar boven en — en — 'k heb den laatsten keer ook stilletjes twee schuimpjes genomen”. Hij snikte het uit.

Toen nam Oma den kleinen zondaar in haar armen en zachtjes zei ze: „ik wist het, Jan; 'k wist 't den heelen avond al en — — *God wist het ook*”.

Jan knikte heftig.

„Ik was er zoo bedroefd om”, vervolgde Oma, „maar nù ben

ik gelukkig, o, zoo gelukkig, omdat je 't mij eerlijk, uit jezelf, bent komen vertellen. Nu ben je mijn eigen lieve jongen weer".

Op 't plein, vlak bij hun huis, haalde Jan de anderen weer in. „Heb je 't nou," vroeg Jaantje wat ontevreden. 't Was zeker heel wat bijzonders, waarvoor je die oude ziel van een Neel nog 's open moest laten doen".

„Ja", antwoordde Jan vol overtuiging, „dàt was 't zeker", — en hij deed stil zijn oogen even dicht om Oma's lieve gezicht van daar straks nog eens te zien, toen zij zei, dat hij nù haar eigen jongen weer was.

